

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 283/09-75

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. apríla 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnostiach M. C., V., Š. M., V., J. S., V., M. T., K., M. K., V., C. G., K., Ž. Č., V., D. K., K., M. Č., V., J. Č., V., M. C., V., B. C., V., Š. M., V., M. M., K., Ing. P. J., K., S. Š., P., J. O., N., J. Č., K., M. M., V., M. J., V., M. V., Ď., Ing. F. M., B., M. V., K., V. I., K., M. J., K., V. Č., V., A. Č., K., K. Č., K., V. Č., V., V. Č., N., M. B., N., M. V., K., Ing. J. M., K., M. Š., N., E. S., N., A. M. a J. M., obaja bytom K., V. M., K., M. M., K., Ing. E. G., a M. G., K., zastúpených JUDr. M. S., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1115/87 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. C., Š. M., J. S., M. T., M. M., M. K., Š. M., J. Č., M. C., B. C., M. M., Ing. P. J., S. Š., J. O., J. Č., J. M., M. J., M. V., Ing. F. M., M. V., V. I., M. J., V. Č., A. Č., K. Č., V. Č., V. Č., M. B., M. V., Ing. J. M., M. Š., E. S., C. G., M. Č., A. M., V. M., M. M., Ing. E. G. a M. G. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1115/87 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice – okolie p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1115/87 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. M. Č., M. M., Ing. P. J., E. S., M. C., B. C., C. G., Š. M., J. Č., J. O., S. Š. a M. J. priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 500 € (slovom päťsto eur) a M. C., Š: M., J. S., M. T., A. Č., K. Č., V. Č., V. Č., M. J., M. S., M. B., M. V., Ing. J. M., A. M., M. M., Ing. E. G., M. G., M. K., M. V., J. M., J. Č., M. M., V. M., Ing. F. M., M. V., V. I., M. Š. a J. M. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému v sume po 300 € (slovom tristo eur), ktoré je Okresný súd Košice - okolie p o v i n n ý vyplatiť i m do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Základné právo Ž. Č. a D. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1115/87 p o r u š e n é n e b o l o .

5. Okresný súd Košice – okolie j e p o v i n n ý uhradiť M. C., Š. M., J. S., M. T., M. K., Š. M., J. Č., M. C., B. C., M. M., Ing. P. J., S. Š., J. O., J. M., J. Č., M. M., M. J., M. V., Ing. F. M., M. V., V. I., M. J., V. Č., A. Č., K. Č., V. Č., M. S., M. B., M. V., Ing. J. M., M. Š., E. S., C. G., M. Č., A. M., V. M., M. M., Ing. E. G. a M. G. spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 925,51 € (slovom deväťstodvadsaťpäť eur a päťdesiatjeden centov) na účet ich právneho zástupcu advokáta JUDr. M. S., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uzneseniami sp. zn. III. ÚS 283/09 z 22. septembra 2009, III. ÚS 309/09, III. ÚS 317/09 a sp. zn. III. ÚS 327/09 zo 7. októbra 2009, I. ÚS 262/09 a sp. zn. I. ÚS 277/09 z 29. septembra 2009, IV. ÚS 344/09 z 1. októbra 2009 a sp. zn. PL. ÚS 5/09 zo 14. októbra 2009, IV. ÚS 339/09 z 1. októbra 2009, PLs. ÚS 7/09 zo 14. októbra 2009, II. ÚS 353/09 z 19. októbra 2009, PLs. ÚS 12/09 z 21. októbra 2009, I. ÚS 352/09 z 11. novembra 2009 a sp. zn. PL. ÚS 12/09 z 21. novembra 2009, II. ÚS 325/09 z 8. októbra 2009, PLs. ÚS 13/09 z 21. októbra 2009, IV. ÚS 344/09 z 1. októbra 2009, PLs. ÚS 4/09 zo 14. októbra 2009, I. ÚS 262/09 z 29. septembra 2009, I. ÚS 277/09 z 29. septembra 2009, PLs. ÚS 5/09 zo 14. októbra 2009, IV. ÚS 387/09 z 29. októbra 2009, I. ÚS 352/09 z 11. novembra 2009, PLs. ÚS 14/09 z 25. novembra 2009, III. ÚS 342/09 z 10. novembra 2009, III. ÚS 327/09 zo 7. októbra 2009, III. ÚS 317/09 zo 7. októbra 2009, III. ÚS 309/09 zo 7. októbra 2009, I. ÚS 296/09 zo 14. októbra 2009, I. ÚS 313/09 zo 14. októbra 2009, PLs. ÚS 9/09 z 21. októbra 2009, III. ÚS 338/09 z 10. novembra 2009, IV. ÚS 368/09 z 15. októbra 2009, PLs. ÚS 10/09 z 21. októbra 2009, III. ÚS 342/09 z 10. novembra 2009, III. ÚS 366/09, III. ÚS 368/09 z 26. novembra 2009 a sp. zn. III. ÚS 11/2010 z 20. januára 2010 prijal a spojil podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku na ďalšie konanie sťažnosti M. C., Š. M., J. S., M. T., M. K., Š. M., J. Č., M. C., B. C., M. M., Ing. P. J., S. Š., J. O., J. Č., J. M., M. M., M. J., M. V., Ing. F. M., M. V., V. I., M. J., V. Č., A. Č., K. Č., V. Č., V. Č., M. B., M. V., Ing. J. M., M. Š., E. S., Ž. Č., C. G., M. Č., D. K., A. M., V. M., M. M., Ing. E. G. a M. G. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorými namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice – okolie (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1115/87.

K týmto sťažnostiam sa vyjadril i okresný súd, ktorý vo svojom podaní sp. zn. 1 Spr. V 491/09 z 8. októbra 2009 okrem podrobnej chronológie úkonov uviedol:

„Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v katastrálnom území V., vytvorených z častí parcel mpč. 156 a 155, zapísaných v pozemnoknižných vložkách číslo 10 a 12, v súčasnosti zapísaných v katastri nehnuteľností na listoch vlastníctva číslo 535 a 382 ako parcely číslo 1055/2, 1057/2, 1055/4, 1057/4 v rozsahu, v akom sú geometrickým plánom firmy G. s. r. o... overeným Správou katastra K. 5. 12. 2007 pod číslom 1055/2007 stotožnené s parcelami číslo : 109/2 - trvalý trávny porast s výmerou 254 m², 112/2 - trvalý trávny porast s výmerou 265 m² 109/3 - trvalý trávny porast s výmerou 175 m², 112/3 - trvalý trávny porast s výmerou 269 m²...

Postup v konaní bol mimoriadne komplikovaný problematickou identifikáciou predmetu sporu štyrmi znaleckými posudkami, identitou vlastníkov, neskôr zmenami zápisov v katastri nehnuteľností - založením listov vlastníctva, ktoré boli následne zrušené, zápsmi po konaní o ROEP, čím došlo k rozsiahlym zmenám v okruhu vecne legitimovaných osôb i predchádzajúca identifikácia sporných nehnuteľností podľa geometrického plánu, ktorý bol súčasťou skoršieho znaleckého posudku už bola neaktuálna. Pre veľký počet odporcov dochádza k závadám v doručovaní, čo vytvára prekážky pre vykonanie pojednávanií.

Dĺžku konania ovplyvnili i úkony navrhovateľa - vady podania, zmeny návrhu, nesprávne stotožnenie sa s pozemnoknižným spoluvlastníkom, nedodržiavanie určených lehôt a v poslednom období i jeho zdravotný stav - nedoslýchavosť, pre ktorú nemôže bez ťažkostí vo veci vypovedať, reagovať na dokazovanie vykonávané na pojednávaniach.

Je však potrebné uviesť, že sťažovateľka M. C. ktorá je vedená ako podielová spoluvlastníčka k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 v podiele 60/2880 z celku nemá námietky proti navrhovateľmi uplatneným nárokom v časti, ktorá sa jej dotýka (časť pôvodnej parcely mpč. 156), od začiatku konania doposiaľ nezmenila svoj postoj k veci, nikdy sa necítila byť vlastníčkou sporných nehnuteľností, užíva a vlastní reálne vyčlenenú časť pôvodnej nehnuteľnosti, ktorá nie je týmto konaním dotknutá. Bola poučená o

povinnosti súdu predvolávať ju na pojednávania vo veci, pri úkone vykonanom 27. 7. 2009 ospravedlnila svoju neúčast' pri ďalších úkonoch súdu.

Teda je nanajvýš nepresvedčivé a pochybné tvrdenie sťažovateľky o pocite krivdy z vedenia konania, v ktorom navrhovateľ popiera jej vlastnícke právo, je nepravdivé tvrdenie v sťažnosti o jej bránení určeníu vlastníckeho práva v prospech navrhovateľa a vzhľadom na tieto okolnosti je nedôvodné uplatňovanie nároku na nemajetkovú ujmu.

Sťažovateľ Š. M., ktorý je vedený ako spoluvlastník v podiele 120/2880 z celku k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 vo svojej výpovedi zo dňa 13. 6. 1988 nezaujal k uplatnenému nároku rozhodné stanovisko, vec ponechával na rozhodnutie súdu, nemal vedomosti o podieloch svojej predchodkyne - starej matky k sporným nehnuteľnostiam, ktoré ani ona, ani jeho rodina nikdy neužívali, no vo výpovedi na pojednávaní 12. 9. 2008 rovnako tvrdil, že sporné nehnuteľnosti jeho rodina nikdy neužívala, avšak nesúhlasí s návrhom a nebude ústretový k nárokom navrhovateľa.

Sťažovateľka M. T., ktorá je vedená ako spoluvlastníčka v podiele 120/2880 z celku k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo 382 je právna nástupkyňa K. C., ktorá navrhovateľovi odpredala časť sporných nehnuteľností (preukázané kúpnu zmluvou) vo svojej výpovedi na pojednávaní 12. 6. 1988 uviedla, že z tohto dôvodu nemá žiadnych námietok k návrhu, podaním zo dňa 24. 2. 2009 oznámila, že nesúhlasí s návrhom a je ochotná navrhovateľovi odpredať svoj podiel, avšak toto zmenené stanovisko k návrhu ničím nezdôvodnila.

Sťažovateľ J. S. je vedený ako spoluvlastník na liste vlastníctva číslo 535 v podiele 5/288 z celku nezaujal k veci rozhodnuté stanovisko, vec ponechával na rozhodnutie súdu, vo výpovedi zo dňa 13. 6. 1988 uviedol, že nikto v rodine nevie, že jeho predchodkyňa by mala mať nejaké podiely na sporných nehnuteľnostiach a odvtedy vo veci nepodal žiadne stanovisko.

S prihliadnutím na uvedené stanoviská týchto sťažovateľov k prejednávanej veci sú rovnako nepresvedčivé ich tvrdenia o obavách o ochranu ich práv a pocite krivdy, za čo by im malo byť priznané finančné zadosťučinenie, tieto tvrdenia sú účelové.

Účastníci konania sú samozrejme predvolávaní na úkony súdu, resp. sú im dobre známe prekážky, pre ktorú vec doposiaľ nebolo možné skončiť. “

Svoje vyjadrenie okresný súd doplnil aj podaním z 24. februára 2010, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ K. Č. bol za žalovaného označený zároveň s jeho matkou A. Č. a bratom A. Č. ako právni nástupcovia pôvodného žalovaného J. Č., zomrelého ..., ktorý bol jedným z právnych nástupcov pozemnoknižného spoluvlastníctva z vložky číslo 10, po prejednaní dedičstva podľa rozhodnutia tunajšieho súdu č. k. D 249/97 je sťažovateľ zapísaný ako spoluvlastník v podiele 1/240 z celku k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo - parcelám číslo 1055/2 a 1055/4, z ktorých sú vytvorené sporné parcely číslo 109/3 - trvalý trávny porast o výmere 175 m² a 112/3 - trvalý trávny porast s výmerou 269 m², podiel vo vlastníctve sťažovateľa K. Č. predstavuje výmeru 1,85 m², neskôr - titulom zápisu rozhodnutia o ROEP číslo 27/97 bol na liste vlastníctva zapísaný do vlastníctva právneho predchodcu K. Č. – J. C... zapísaný podiel v 64/768 (zápis vo vložke 10 z roku 1917), podľa rozhodnutia č. k. D 249/97 dňa 4. 11. 1997 sťažovateľ K. Č. - vnuk J. C... nadobúda dedičstvo v 1/15, teda jeho dedičský podiel možno vyjadriť výmerou 2,46 m².

Sťažovateľ K. Č. sa od roku 1990 až doposiaľ nevyjadril svoje stanovisko k prejednávanej veci, po prvýkrát sa dostavil na pojednávanie určené na 11. 12. 2008, ktoré bolo pre závädy v doručení odročené bez prejednaní veci, svoju neúčast' na doterajších úkonoch ospravedlnil len pri pojednávaní určenom na 17. 3. 2009.

Sťažovateľ – A. Č. je bratom sťažovateľa K. Č. ich spoluvlastnícke podiely k uvedeným sporným nehnuteľnostiam sú rovnaké, tento účastník konania sa zúčastňoval pojednávaní, určených v období od ustálenia žalobného petitu - od septembra 2008, k veci sa vyjadril až vo svojej výpovedi zo dňa 27. 1. 2009 uviedol, že nepozná pomery na sporných nehnuteľnostiach, jeho rodina nežila vo V. od roku 1946, očakával však, že mu žalobca celú situáciu vysvetlí a bol by mu ochotný prenechať svoj podiel aj za symbolickú sumu, nevedel sa vyjadriť k reálnej delbe pôvodných parciel.

Je potrebné pripomenúť obsah výpovede A. Č., narodenej ... bývajúcej v K., ... zo dňa 8. 11. 1990, s ktorou súd konal ako správnu nástupkyňou J. Č., zomrelého ..., jeho pozostalou manželkou, ktorá je matkou sťažovateľa Karola a A. Č., avšak podľa rozhodnutia o prejednaní dedičstva po pozemnoknižnom spoluvlastníkovi J. C... (osvedčenie D 249/97) zo sporných nehnuteľností nededila. V uvedenej výpovedi potvrdila reálne

rozdelenie pôvodnej mpč. 156, z ktorej manželovi, teda následne ani jej nič nepatrí, nerobila si žiadne nároky na sporné nehnuteľnosti.

Sťažovateľka – M. S. bola za účastníčku konania označená až podaním žalobcu, doručeným súdu 2. 8. 2004, po založení listu vlastníctva číslo 535, na ktorý boli prenesené zápisy k nehnuteľnostiam vo vložke číslo 12, táto účastníčka je rovnako ako sťažovatelia – K. Č. a A. Č. dedičkou - vnučkou pozemnoknižného spoluvlastníka J. C..., rovnakým titulom - podľa osvedčenia D 249/97 nadobudla podiel v 2/240 z celku, výmera vo vzťahu k sporným parcelám je 3,70 m², táto sťažovateľka nadobudla dedičstvo v 1/5, teda doposiaľ neprejednaný podiel jej predchodcu k sporným nehnuteľnostiam vo vzťahu k nej možno vyjadriť výmerou 7,38 m². Táto účastníčka konania podaním zo dňa 21. 1. 2009 vyjadrila nesúhlas so žalobou, nevyjadrila sa k tvrdeniam žalobcov.

Sťažovateľ – A. Č. - brat sťažovateľa I, K. Č., je účastníkom konania od smrti svojho otca J. Č., zomrelého ..., veľkosť jeho spoluvlastníckeho podielu k sporným nehnuteľnostiam, zapísaným na liste vlastníctva číslo 535 je 1/240 z celku výmera 1,85 m² a jeho dedičský podiel v 1/15 k podielu jeho predchodcu J. C... možno vyjadriť výmerou 2,46 m². Tento účastník konania sa začal zúčastňovať úkonov súdu až po roku 2008, vo svojej výpovedi zo dňa 27. 1. 2009 - uviedol, že nepozná pomery na sporných nehnuteľnostiach, jeho rodina nežila vo V. od roku 1946.

Sťažovateľka – M. V. a sťažovateľka – M. M. sú právne nástupkyne pôvodného žalovaného J. S., ktorý vo svojej výpovedi zo dňa 18. 5. 1990 potvrdil reálnu del'bu, jeho podiel sa netýkal časti žiadanej žalobcom, predchodca sťažovateľiek svoj podiel prenechal odporkyni – M. K. - predchodkyňi sťažovateľiek M. Š. a M. J., M. K. aj podala vzájomný návrh. Sťažovateľky M. V. a M. M. kúpnu zmluvou zo dňa 21. 2. 2002 previedli svoje podiely k parcelám číslo 1055/2 a 1056/2, z časti ktorých sú vytvorené sporné nehnuteľnosti na odporkyňu M. J. - sťažovateľku. Pre nedostatok vecnej pasívnej legitímácie sťažovateľiek M. V. a M. M. žalobcovia dňa 11. 11. 2009 vzali proti nim žalobu späť proti uzneseniu, ktorým bolo proti nim konanie zastavené sa odvolali pre nedodržanie postupu súdu pri späťvzatí žaloby po začatí konania. Tieto účastníčky konania nie sú nejako dotknuté vedením tohto konania o určenie vlastníckeho práva, ešte ich právny predchodca prenechal svoj reálny podiel predchodkyňi odporkyň M. Š. a M. J. a uzavretie kúpnej zmluvy v roku

2002 bolo formálnym vybavením veci. Teda tvrdenia týchto sťažovateľiek o krivde a ujme pociťovanej v dôsledku dlhotrvajúceho konania sú nepravdivé a účelové.

Sťažovateľky – M. Š. a M. J. sú účastníčky konania od úmrtia ich právnej predchodkyne M. K., zomrelej ... Táto ich právna predchodkyňa si v konaní vzájomným návrhom uplatnila nárok na určenie vlastníckeho práva k reálne vyčlenenej časti nachádzajúcej sa medzi okrajovými parcelami, ku ktorým žiadajú vlastníctvo žalobcovia. Ona rešpektovala reálnu del'bu, jej vlastníctvo nárokmi žalobcov nebolo dotknuté. Sťažovateľky neupravili vzájomný návrh podaný ich právnou predchodkyňou, z týchto dôvodov bolo toto podanie uznesením č. k. 10 C 1115/1987-464 zo dňa 26. 10. 2007 odmietnuté. Sťažovateľka M. Š. nenadobudla - nikdy nevlastnila žiadne podiely k sporným nehnuteľnostiam, nadobudla ich sťažovateľka M. J., sťažovateľka M. Š. bola účastníčka konania od úmrtia svojej matky M. K. titulom procesného nástupníctva účastníčky, ktorá podávala vzájomný návrh. Žalobcovia i proti M. Š. podaním zo dňa 11. 11. 2009 vzali žalobu späť.

Z uvedeného je zrejmé, že správanie týchto sťažovateľiek v konaní je v rozpore s úkonmi, ktoré vykonali ich právni predchodcovia a ich požiadavky na zachovanie ideálnych spoluvlastníckych podielov účastníkov nie sú v súlade s vykonaným dokazovaním. Sťažovateľka M. Š. nie je v konaní vecne legitimovaná, teda nemožno uveriť jej tvrdeniam vyjadreným v sťažnosti, sťažovateľka M. J. nepopiera reálnu del'bu, ktorú preukazovala jej právna predchodkyňa, z neznámych príčin však nesúhlasí so žalobou, pričom predmet sporu akceptovali jej právni predchodcovia, netýka sa reálne vyčlenenej časti, ku ktorej si ich matka mienila usporiadať vlastníctvo.

Sťažovateľ – V. Č. - právny nástupca po pôvodnom spoluvlastníkovi J. C... bol za účastníka označený až podaním zo dňa 23. 12. 2005, na liste vlastníctva číslo 535 je rovnako v podiele 2/240 zo sporných parciel výmera 3,70 m² a jeho dedičský podiel k doposiaľ neprejednanému podielu jeho predchodcu možno vyjadriť výmerou 7,38 m².

Sťažovateľka – M. J. bola za účastníčku označená podaním zo dňa 23. 12. 2005, je právnou nástupkyňou pôvodného spoluvlastníka J. C..., na liste vlastníctva číslo 535 je vedená ako spoluvlastníčka v podiele 2/240 z celku - výmera 3,70 m² zo sporných nehnuteľností, jej dedičský podiel k neprejednanému podielu jej predchodcu možno vyjadriť výmerou 7,38 m². Táto účastníčka vo svojej výpovedi dňa 12. 9. 2008 vyjadrila, že sa nevie

vyjadriť k užívaciemu stavu sporných nehnuteľností, nežije v obci V. od 18 rokov svojho veku, nerobí si žiadne nároky na sporné nehnuteľnosti.

Sťažovateľ – V. Č. - za účastníka označený rovnako až podaním zo dňa 23. 12. 2005, právny nástupca J. C... - spoluvlastník k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva 382 v podiele 2/240, podiel k sporným nehnuteľnostiam vo výmere 3,70 m², podiel k neprejednanému podielu vo výmere 7,38 m² na pojednávaní vo veci 6. 11. 2008 vyjadril nesúhlas so žalobou, nesúhlasil s rozdelením sporných nehnuteľností, nemal však vedomosti o užívacom stave.

Sťažovateľka – M. B. bola za účastníčku označená podaním zo dňa 23. 12. 2005, je vedená ako spoluvlastníčka k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 535 v podiele 5/288 z celku, zo sporných nehnuteľností jej podiel predstavuje výmeru 9,01 m². Vo svojej výpovedi zo dňa 27. 1. 2009 uviedla, že sporné nehnuteľnosti nikdy neužívala, nevedela sa vyjadriť k prípadnej del'be, zo strany žalobcu očakávala iný prístup, mal by ju navštíviť a je ochotná sa s ním o predmete konania porozprávať. Neúčast' na ďalších úkonoch ospravedlnila opaterou svojej matky.

Sťažovateľka – M. V. bola za účastníčku označená podaním zo dňa 23. 12. 2005, je vedená ako spoluvlastníčka k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 535 v podiele 6/288 z celku - výmera zo sporných nehnuteľností je 10,81 m². Vlastníctvo k uvedenému podielu nadobudla rovnakým titulom - dedením podľa osvedčenia o dedičstve D 884/2001 ako sťažovateľka i predchodkyňa sťažovateľa J. M. – M. M. Doposiaľ sa nezúčastnila žiadneho pojednávania ani sa k veci nevyjadrila.

Sťažovateľ – J. M. je dedičom po M. M., ktorá bola za účastníčku označená podaním zo dňa 23. 12. 2005, je vedený ako spoluvlastník v 5/288 z celku k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 535 - podiel k sporným nehnuteľnostiam predstavuje výmerou 9,01 m². Vo svojej výpovedi zo dňa 12. 9. 2008 uviedol, že mu nie je známy predmet sporu, ani jeho matka si nerobila žiadne nároky na sporné nehnuteľnosti, vyjadril súhlas so žalobou, nevedel sa vyjadriť k reálnej del'be.

Sťažovateľ – M. M. bol za účastníka označený podaním zo dňa 23. 12. 2005, je dedičom po M. M., bratovi žalobcu J. M. Na liste vlastníctva číslo 382 je vedený ako spoluvlastník v podiele 225/2880, čo predstavuje zo sporných nehnuteľností výmeru 34,68 m². Stanovisko k veci vyjadril vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 6. 11. 2008, uviedol,

že nemá vedomosti o del'be pozemkov v rodine svojho otca, dal do pozornosti iné konanie, ktoré sa viedlo na tunajšom súde, v ktorom žalobca J. M. spochybňoval úkony svojho otca - darovaciu zmluvu vykonanú v prospech M. M. - otca sťažovateľa, teda nemá dôvod byť ústretový voči nárokom žalobcu.

Sťažovateľ - Ing. P. J. bol za účastníka označený podaním zo dňa 23. 12. 2005, je vedený ako spoluvlastník k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 v rovnakom podiele ako sťažovateľ M. M., sťažovateľ P. J. sa doposiaľ k veci nevyjadril.

Sťažovateľka S. Š. a sťažovateľka – J. O. sú právne nástupkyne H. K., spoluvlastníčky k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 v podiele 2258/2880 z celku, zomrelej ..., ktorá bola sestrou žalobcu J. M. a za účastníčku bola označená podaním zo dňa 23. 12. 2005. Tieto účastníčky nesúhlasia so žalobou, trvajú na zachovaní vlastníctva po svojej predchodkyni a popierajú darovanie nehnuteľností ich starých otcom žalobcom pri príležitosti sobáša.

Sťažovateľka – E. S. je vedená ako spoluvlastníčka k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 535 v podiele 15/288 z celku, nadobudla ho dedením po J. S.. zomrelom ... Táto účastníčka konania na pojednávaní 17. 3. 2009 vyjadrila súhlas so žalobou, nerobí si žiadne nároky na sporné nehnuteľnosti, žiadala o ospravedlnenie svojej neúčasti pri ďalších úkonoch súdu.

Sťažovateľka – J. Č. bola za účastníčku označená podaním zo dňa 23. 12. 2005 je vedená ako spoluvlastníčka k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 v podiele 288/2880 z celku. Táto účastníčka vo svojej výpovedi zo dňa 12. 9. 2008 uviedla, že nehnuteľnosti, z časti ktorých sú vytvorené sporné nehnuteľnosti boli v rodine jej otcom P. C. usporiadané a to v prospech žalovanej M. C. vzhľadom na tieto skutočnosti žiadala ospravedlniť svoju neúčasť pri ďalších úkonoch súdu.

Sťažovateľ – M. C. i sťažovateľ – B. C. - synovia sťažovateľky a pôvodnej žalovanej a sťažovateľky M. C., boli za účastníkov označení podľa podania zo dňa 23. 12. 2005, podiely po 114/2880 z nehnuteľností na liste vlastnícka číslo 382 nadobudli dedením po svojom otcovi.

Sťažovateľ B. C. je v konaní zastúpený svojim synom M. C., ktorý vo svojom prednese zo dňa 27. 1. 2009 uviedol, že nemajú námietky voči usporiadaniu vlastníctva žalobcami, pretože nezasahujú do vlastníctva pozemkov vo vlastníctve ich rodiny. Uviedol tiež, že otec

nemá vedomosti o sporných nehnuteľnostiach, poukázal na stanovisko a výpovede účastníčky M. C.

Sťažovateľ – M. C. sa doposiaľ k veci nevyjadril.

Sťažovateľka – C. G. bola za účastníčku označená podaním zo dňa 23. 12. 2005, vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 v podiele 120/2880 z celku nadobudla v roku 2005 darom. Táto účastníčka vo výpovedi na pojednávaní dňa 12. 9. 2008 uviedla, že sa nevie vyjadriť k meritu veci, nevie, či v minulosti bola dohoda o rozdelení pozemkov, potvrdila však, že jej otec J. Č. usporiadal svoj podiel k sporným nehnuteľnostiam s M. K. - matkou sťažovateľiek M. Š. a M. J., teda nevie, či jej predchodca mal ešte podiel aj v parcelách, ku ktorým žalobca žiada určiť vlastníctvo.

Sťažovateľky Ž. Č. a - Ing. D. K. nie sú účastníčky konania ich sťažnosť je absolútne nedôvodná, sťažovateľka Ing. D. K. je opatrovníčkou sťažovateľa - M. Č., ktorý bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony. Tento sťažovateľ bol za účastníka označený podaním zo dňa 23. 12. 2005, je vedený ako podielový spoluvlastník k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 535 celkom v 48/768 z celku, jeho podiel k sporným parcelám predstavuje výmera 32,43 m², vlastníctvo nadobudol v roku 2005 podľa darovacích zmlúv. Opatrovníčka sťažovateľa M. Č. - sťažovateľka Ing. D. K. na pojednávaní vo veci 12. 9. 2008 v mene opatrovanca po konzultácii so svojou starou mamou - sťažovateľkou Ž. Č., ktorá však nie je a nikdy nebola účastníčka tohto konania prehlásila, že nepozná užívaci stav sporných nehnuteľností a nevie sa vyjadriť k prípadnej del'be pozemkov.

Sťažovateľka C. G. je matkou sťažovateľky Ing. D. K.

Sťažovatelia A. M., V. M., J. M. sú účastníkmi konania titulom právneho nástupníctva po J. M., zomrelom ..., tento ich právny predchodca bol za účastníka označený podaním zo dňa 23. 12. 2005. Podľa osvedčenia o dedičstve Okresného súdu Košice II. č. k. 39 D 489/2008, ktoré nadobudlo účinky právoplatného rozhodnutia dňa 11. 12. 2008 podiel poručiťľa vo veľkosti 60/2880 z celku k nehnuteľnostiam na liste vlastníctva číslo 382 nadobudla len sťažovateľka – A. M., sťažovatelia a V. a J. M. už nie sú v spore vecne legitimovaní, túto skutočnosť však súd zistil až aktualizáciou výpisov z listov vlastníctva, títo sťažovatelia neoznámili súdu ukončenie konania o prejednaní dedičstva po svojom predchodcovi. Aj žalobcovia podaním zo dňa 11. 11. 2009 poukázali na zánik ich vecnej legitimácie v spore. Podiel sťažovateľky - A. M. k sporným nehnuteľnostiam predstavuje

výmeru 9,25 m². Sťažovatelia A. M., V. M. a J. M. sa doposiaľ k veci nevyjadrili, žalobcovia podaním zo dňa 19. 2. 2010, doručeným súdu 22. 2. 2010 vzali proti žalovaným V. a J. M. žalobu späť.

Sťažovateľ – J. Č. bol za účastníka označený podaním zo dňa 2. 8. 2004, bol spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva číslo 472 (v súčasnosti na liste vlastníctva číslo 535), kúpnu zmluvou svoj podiel v 16/768 z celku previedol kúpnu zmluvou zo dňa 21. 2. 2002 na sťažovateľku – M. J., teda v spore nie je vecne legitimovaný. Z týchto dôvodov žalobcovia dňa 11. 11. 2009 vzali aj proti nemu žalobu späť. Teda aj tento sťažovateľ uvádza v sťažnosti nepravdivé údaje s cieľom dosiahnutia finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľ - Ing. F. M. bol za účastníka označený až podaním zo dňa 2. 8. 2004, ktoré bolo spresnené podaním zo dňa 23. 12. 2005 v dôsledku založenia listu vlastníctva číslo 472, na ktorý boli zapísané nehnuteľnosti z vložky číslo 10. Z uvedeného listu vlastníctva už boli okrem iných aj parcely číslo 1055/2 a 1055/4, z časti ktorých sú vytvorené sporné nehnuteľnosti odpísané na list vlastníctva číslo 535. Sťažovateľ Ing. F. M., ktorý bol spoluvlastníkom v podiele 3/768 z celku, svoj podiel k sporným parcelám previedol kúpnu zmluvou zo dňa 21. 2. 2002 na sťažovateľku M. J., teda v konaní nie je vecne legitimovaný a rovnako aj proti nemu došlo k späťvzatiu žaloby. Z týchto dôvodov sú aj u tohto sťažovateľa uvádzané nepravdivé tvrdenia.

Sťažovateľky M. V. a V. I. boli za účastníčky konania rovnako označené až podaním zo dňa 2. 8. 2004, upresneným podaním zo dňa 23. 12. 2005 a rovnako ako sťažovateľ Ing. F. M. svoje podiely k sporným nehnuteľnostiam v čase prevodu zapísaným na liste vlastníctva číslo 472, t. č. na liste vlastníctva číslo 535 v podieloch po 3/768 z celku kúpnu zmluvou zo dňa 21. 2. 2002 previedli na sťažovateľku – M. J. Tieto účastníčky stratili vecnú legitimáciu v spore, aj proti nim došlo 11. 11. 2009 k späťvzatiu žaloby. Tieto sťažovateľky ešte pred späťvzatím žaloby proti nim na pojednávaní 17. 3. 2009 vyjadrili súhlas so žalobou, ospravedlnili svoju neúčast' pri ďalších úkonoch súdu v tejto veci. Teda nie sú pravdivé ich tvrdenia v sťažnosti a nemožno ich hodnotiť inak, než účelové v záujme dosiahnutia finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľka - M. K. bola rovnako za účastníčku označená podaním zo dňa 2. 8. 2004, ktoré bolo doplnené podaním zo dňa 23. 12. 2005, rovnako ako predchádzajúci

sťažovatelia bola spoluvlastníčkou nehnuteľností, zapísaných na liste vlastníctva číslo 472, podiel v 12/768 z celku previedla kúpnu zmluvou zo dňa 21. 2. 2002 na sťažovateľku M. J. Sťažovateľka – M. K. nemá vecnú legitimáciu v spore, žalobcovia podaním zo dňa 11. 11. 2009 vzali aj proti nej žalobu späť.

Je tiež potrebné uviesť, že prekážkami postupu v konaní boli rozsiahle zmeny zápisov v katastri nehnuteľností, ktoré mali za následok zmeny v okruhu účastníkov a bolo potrebné aktualizovať aj identifikáciu predmetu sporu. Ako je zrejmé k prehľadu úkonov súdu, ktoré boli vykonané v období od roku 2000 do konca roku 2007, tieto boli vykonávané vo vzťahu k orgánu správy katastra, žalobcovi i žalovanej M. K., ktorá vo veci podávala vzájomný návrh, ostatní žalovaní (pôvodní), ani žalovaní označení za účastníkov podaním zo dňa 23. 12. 2005 neboli obťažovaní žiadnymi úkonmi, všetky podania sa im doručovali až po odstránení väd podania.

Žalovaní, t. j. ani jeden zo sťažovateľov sa za uvedené obdobie o spor vôbec nezaujímal. Všetci sťažovatelia podali sťažnosti s identickým obsahom, ktorý nezohľadňuje trvanie ich účastníctva v spore, postoj k predmetu sporu.

Sťažovatelia M. V., M. M., M. Š., J. Č., Ing. F. M., M. V., V. I., M. K., ktorí stratili vecnú pasívnu legitimáciu v spore a žalobcovia proti nim vzali žalobu späť po vydaní uznesenia, ktorým bolo konanie proti nim zastavené podaním zo dňa 19. 1. 2010 vyjadrili nesúhlas so späťvzatím žaloby, argumentujú však len tým, že sú dlhoroční účastníci konania a majú vážny záujem byť oboznámení s priebehom a výsledkom konania. Aj toto stanovisko uvedených sťažovateľov k späťvzatiu žaloby proti nim vyjadruje ich záujem zabrániť skončeniu konania proti nim, keďže neskončeným konaním odôvodňujú nárok na finančné zadosťučinenie.

S prihliadnutím na preukázanú reálnu deľbu pôvodných nehnuteľností a veľkosti podielov sťažovateľov, prípadne zánik ich spoluvlastníctva potvrdený aj formálne v roku 2002 uzavretím kúpnej zmluvy s nástupkyňou pôvodnej žalovanej M. K. – M. J., predmet sporu, vzťah sťažovateľov k nemu a možnosti účelného využitia nehnuteľností, sú nároky sťažovateľov nedôvodné.

Tiež nemožno súhlasiť s tvrdeniami sťažovateľov o neúčelných a neefektívnych úkonoch súdu, všetky úkony smerovali a smerujú k vytvoreniu podmienok pre nariadenie pojednávania a vykonania dokazovania vo veci. Tvrdenia o neodstránení prekážok pri

neznámom pobyte žalovanej Ž. T. sú tiež nepresné, táto účastníčka konania si preberala zásielky súdu ešte 8. 1. 2008, zásielka doručovaná v júni 2008 sa vrátila ako nedoručená z dôvodu odsťahovania adresátky, z ďalšej zistenej adresy sa zásielka doručovaná v tom istom mesiaci - t. j. v júni 2008 vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote, a takto sa zásielka vrátila aj v auguste 2008, teda nedoručenie zásielky nebolo prekážkou vykonania pojednávania určeného na 12. 9. 2008. Zásielka s predvolaním tejto účastníčky na ďalšie pojednávanie sa vrátila ako nedoručená, zásielka však bola nedopatrením odoslaná na skoršiu adresu jej bydliska, pre závalu v doručení predvolania bolo odročené pojednávanie určené na 11. 12. 2008, žalobca zisťoval jej pobyt od príbuzných tejto účastníčky, pre nezistený pobyt a neúčast' jej sestry, o ktorej súd uvažoval ako o osobe vhodnej za jej opatrovníčku, sa odročilo aj pojednávanie určené na 27. 1. 2009, avšak mimo pojednávania sa vykonali dôkazy výsluchom prítomných účastníkov, rovnako sa postupovalo aj pri pojednávaní určenom na 2. 6. 2009, kedy bolo rovnako mimo pojednávanie vykonané dokazovanie výsluchom účastníkov a svedkyne. Pobyt uvedenej žalovanej, ktorá naposledy bývala v Českej republike nebol zistený ani pri dožiadaní na príslušné orgány v Českej republike, z týchto dôvodov jej uznesením zo dňa 7. 10. 2009 bola ustanovená opatrovníčka...

Z prehľadu podaných sťažností adresovaných predsedovi súdu a sťažností, ktoré podávali na ÚS SR vyplýva, že medzi jednotlivými sťažnosťami bol nepatrný časový rozdiel, ani nie dva mesiace, z čoho vyplýva, že sťažovatelia sťažnosti adresované predsedovi súdu podávali účelovo.

Sťažovatelia sťažnosti podali ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takéto sťažnosti mohli mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú lehotu na prijatie opatrení proti prieťahom vo veci samej (II. ÚS 376/06, IV. ÚS 48/06, II. ÚS 390/06).“

Napokon sa k veci vyjadril okresný súd aj podaním z 2. marca 2010, v ktorom okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ M. M. je vedený ako spoluvlastník k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva číslo 382 v podiele 1/96 z celku, tento podiel vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam predstavuje výmeru 4,625 m². Podiel nadobudol dedením

po pozemnoknižnom spoluvlastníkovi z vložky 10 M. M. podľa uznesenia tunajšieho súdu č. k. 1 D 1797/2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26. 7. 2006. Tento účastník konania sa doposiaľ k veci nevyjadril, okrem pojednávania určeného dňa 26. 11. 2009 sa nezúčastnil žiadneho úkonu vo veci. Predchodkyňa sťažovateľa M. M. narodená ... vo svojej výpovedi na pojednávaní 11. 1. 1988 uviedla, že žalobca J. M. kúpil od K. C., rodenej M. úzku parcelu, ktorú táto predávajúca už dlhú dobu užívala ako vlastníčka na základe reálnej delby, ktorú ostatní spoluvlastníci rešpektovali, jej právny predchodca už túto časť parcely z vložky 12 neužíval.

Sťažovateľka Ing. E. G. je vedená ako spoluvlastníčka k nehnuteľnostiam napísaným na liste vlastníctva číslo 382 v rovnakom podiele ako sťažovateľ M. M. rovnako i ona je právnou nástupkyňou po pôvodnej žalovanej M. M., zomrelej ...

Sťažovateľka Ing. E. G. sa doposiaľ k veci nevyjadrila, nezúčastnila sa žiadneho úkonu k tejto veci.

Sťažovateľka M. G. je vedená ako spoluvlastníčka nehnuteľností na liste vlastníctva číslo 535 v podiele 12/768 z celku, čo vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam predstavuje výmeru 8,10 m². Vlastníctvo nadobudla dedením podľa rozhodnutia tunajšieho súdu D 800/2000, je dedičkou pôvodnej žalovanej M. J. rodenej M. zomrelej ... Táto právna predchodkyňa sťažovateľky prostredníctvom svojho zástupcu - manžela A. J. na pojednávaní vo veci 22. 1. 1988 spochybňovala svoju legitimitáciu v spore tvrdením, že vlastnili susednú parcelu.

Sťažovateľka podaním doručeným súdu 24. 3. 2009 vyjadrila svoje stanovisko k veci, oznámila, že sa nemieni vzdať svojich vlastníckych práv k sporným nehnuteľnostiam, je však ochotná dohodnúť sa so žalobcom o ich odpredaji.

S prihliadnutím na správanie týchto sťažovateľov v konaní, skutkové tvrdenia ich predchodcov na pojednávaniach 11. 1. 1988 a 22. 1. 1988 nemožno uveriť ich tvrdeniam o pociťovaní ujmy z dôvodu neskončeného konania, ako aj o bránení uplatňovanému právu. Tieto tvrdenia sú účelové s cieľom dosiahnutia finančného zadosťučinenia. Tiež je potrebné zohľadniť veľkosť podielov sťažovateľov vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam, a možnosť účelného využitia veci...“.

Právny zástupca sťažovateľov sa k stanoviskám okresného súdu vyjadril v podaní doručenom ústavnému súdu 26. marca 2010, v ktorom okrem podrobného vyúčtovania trov konania v celkovej sume 15 734,67 € za tri úkony právnej služby za každého zo 41 sťažovateľov (prevzatie a príprava zastupovania, podanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) a všeobecne známých skutočností zo sťažností sťažovateľov, z ktorých vychádzal ústavný súd pri svojom rozhodovaní, uviedol okrem iného toto:

„... - k vyjadreniu Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 24. 02. 2010...

Všetci sťažovatelia vystupujú v konaní pred okresným súdom na strane žalovaných. Preto nebolo ich povinnosťou zisťovať okruh účastníkov, ani identifikovať predmet sporu alebo akokoľvek inak prejavovať aktívne záujem o spor. Skutočnosť, že nevyvíjali aktivitu namiesto žalobcu resp. súdu nemôže byť posudzovaná na ich ťarchu a byť dôvodom pre označenie nárokov sťažovateľov za nedôvodné.

Delenie predmetu sporu na spoluvlastnícke podiely jednotlivých sťažovateľov a ich prepočet na m², ktorým chce okresný súd poukázať na bezvýznamnosť sporu pre sťažovateľov je v rozpore s občianskoprávnym chápaním podielu v súlade s § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako tzv. ideálneho podielu, t. j. miery, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach k spoločnej veci. Predmetom sporu sú nehnuteľnosti, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve, teda nie jednotlivé spoluvlastnícke podiely sťažovateľov.

Správanie sťažovateľov M. V., M. M., M. Š., J. Č., Ing. F. M., M. V., V. I. a M. K., ktorí najprv podali odvolanie voči uzneseniu, ktorým súd v rozpore s procesným predpisom konanie voči nim zastavil a následne po jeho zrušení nesúhlasili so späťvzatím žaloby, je legitímne a nijakým spôsobom nezabraňuje súdu skončiť voči nim konanie. Títo sťažovatelia len vyjadrili svoj názor a dôvody, prečo nesúhlasia so späťvzatím návrhu, ktoré právo im vyplýva z § 96 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku. Je na posúdení konajúceho súdu, či napriek týmto dôvodom konanie voči nim zastaví alebo ich uzná za natoľko vážne, že v nich bude vidieť dôvod pre nezastavenie konania, ide o jednoduchú právnu úvahu, ktorá nemôže spôsobiť ani zbytočné priesťahy v konaní ani zabrániť ukončeniu veci.

Pokiaľ ide o problém doručovania zásielok žalovanej Ž. T., tento bol v sťažnostiach sťažovateľov uvedený ako príklad neefektívneho konania súdu. Sťažovatelia sa domnievajú, že aj z podrobného rozboru doručovania obsiahnutého vo vyjadrení súdu vyplýva, že súd

konan neefektívne. Neefektívne sú totiž aj také úkony, ktoré boli zmarené nedopatrením súdu.

Sťažovatelia sa rozhodli podať ústavnú sťažnosť napriek odpovedi predsedu súdu, nakoľko z tejto nevyplývajú žiadne konkrétne opatrenia brániace ďalším zbytočným prietahom v konaní. V odpovedi sú rozpisované jednotlivé úkony vykonané súdom v období posledných dvoch rokov so záverom predsedu súdu, že vo veci sa plynulo koná. S týmto záverom predsedu súdu sťažovatelia nesúhlasili. Samotné konanie súdu ešte nemusí znamenať, že ide o konanie bez zbytočných prietahov. Konaniu bez zbytočných prietahov totiž nezodpovedá akýkoľvek hoci aktívny postup súdu, ale len ten, do ktorého sa premieta procesná zásada hospodárnosti súdneho konania. Aj keď za posledné dva roky súd vykonal množstvo úkonov, väčšina z nich bola neúčelná a neefektívna. Z odpovede predsedu súdu vyplývalo, že už pred podaním sťažnosti na prietahy išlo o reštančnú vec sledovanú správou súdov. Keďže aj v tomto sledovanom období sa konanie vyznačovalo zbytočnými prietahmi, odpoveď predsedu súdu nepresvedčila sťažovateľov o tom, že po podaní sťažnosti na postup súdu dôjde k náprave a vo veci sa bude ďalej konať bez zbytočných prietahov.

- k vyjadreniu Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 2. 3. 2010

Aj v tomto vyjadrení okresný súd poukazuje na pasivitu žalovaných vo vzťahu k sporu, na ich stanoviská k predmetu sporu a na veľkosť ich spoluvlastníckych podielov. Poukazuje na krátku lehotu medzi podaním sťažnosti predsedovi súdu a podaním ústavnej sťažnosti u niektorých sťažovateľov, ako aj na identický obsah týchto sťažností.

Sťažnosť predsedovi súdu bola v uvedenej veci prvýkrát podaná v júli 2009 a následne boli sťažnosti podávané aj v ďalších mesiacoch. Keďže odpoveď predsedu súdu sťažovateľov neuspokojila, nepovažovali za potrebné vyčkávať s podaním ústavnej sťažnosti. Napokon skutočnosť, že od podania prvej sťažnosti predsedovi súdu ubehlo 9 mesiacov a vo veci stále nebolo okresným súdom rozhodnuté, im dáva za pravdu. Sťažnosti predsedovi súdu sú identické tak, ako sú identické odpovede predsedu súdu na ne. Aj v prípade ústavných sťažností je to logické, keďže ide o jedno a to isté súdne konanie...

Z týchto dôvodov považujeme podanie ústavnej sťažnosti za dôvodné...“.

Z obsahu sťažnosti, k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že konanie začalo 27. novembra 1987, keď

navrhovateľ J. M. podal proti pôvodne 16 odporcom „návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti“.

Okresný súd od 11. januára 1988 do 29. mája 1991 nariadil jedenásť pojednávanií, na ktorých postupne vypočul niektorých účastníkov konania.

Ďalšie pojednávania sa konali 16. septembra 1993 (odročené na neurčito pre účely nariadenia znaleckého dokazovania (doplnenie znaleckého posudku), 31. mája 1994 a 12. januára 1995 (odročené opätovne pre účely nariadenia znaleckého dokazovania).

Okresný súd nariadil znalecké dokazovanie 29. júna 1989, 8. júla 1991, 17. marca 1992, 27. apríla 1995 a 13. júna 1997 (v poslednom prípade bol znalecký posudok okresnému súdu doručený až 29. apríla 1998, resp. po jeho doplnení až 13. júla 1998).

Okrem uvedeného okresný súd od apríla 2000 do augusta 2007 niekoľkokrát žiadal Okresný úrad K., odbor katastrálny, o doručenie výpisu z katastra nehnuteľností a identifikáciu parcely, zisťoval stav dedičských konaní po úmrtiach pôvodných účastníkov a urgoval navrhovateľa na doplnenie návrhu v dôsledku zmien vlastníkov v katastri nehnuteľností. Uznesením z 26. októbra 2007 odmietol vzájomný návrh M. K. podaný ešte 15. decembra 1989 a vypočul niektorých účastníkov (21. február, 17. máj, 21. október 2006, 24. január a 25. apríl 2007).

V roku 2008 okresný súd zisťoval pobyt, resp. úmrtia účastníkov konania prostredníctvom registra obyvateľov Slovenskej republiky a Obecného úradu vo V. a žiadal Okresný súd Košice II o zaslanie dedičských spisov.

Okresný súd ďalej vo veci vykonával dokazovanie na pojednávaniach 12. septembra 2008, 6. novembra 2008, 11. decembra 2008, 27. januára a 17. marca 2009. Pojednávanie 2. júna 2009, na ktorom sa zúčastnila iba sťažovateľka M. T., bolo odročené na 16. júl 2009, tento termín bol však neskôr zrušený. Rovnako bol zrušený aj termín pojednávania určený

na 8. október 2009 a 26. november 2009 (prekážkou boli chyby v doručeniach predvolaní a odborný seminár sudcov).

Dňa 18. septembra 2009 okresný súd uznesením pripustil do konania vstup A. M. ako žalobkyne v druhom rade a pripustil zmenu žalobného návrhu.

Dňa 12. novembra 2009 okresný súd rozhodol „o zastavení konania“ proti tým žalovaným, proti ktorým žalobca vzal žalobu späť.

Dňa 7. decembra 2009 okresný súd zrušil svoje uznesenie z 12. novembra 2009 z dôvodu odvolania žalovaných M. K., J. Č., M. M., M. V., Ing. F. M., M. V., V. I., M. Š., proti ktorým bolo konanie zastavené, pretože neboli vyzvaní na vyjadrenie sa k späťvzatiu žaloby proti nim.

Dňa 7. decembra 2009 okresný súd vyzval dotknutých žalovaných na vyjadrenie sa k späťvzatiu žaloby proti nim a 14. januára 2010 uznesením rozhodol o zastavení konania proti nim.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS

111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05).

1. Ústavný súd konštatuje, že v predmetom konaní ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo na základe návrhu navrhovateľa v novembri 1987 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Takéto konania možno považovať za bežnú súčasť sporovej agendy všeobecných súdov, podklad na rozhodnutie tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava obsiahnutá najmä v Občianskom zákonníku. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto sporoch. I keď na priebeh konania mohol mať vplyv väčší počet účastníkov (zmeny v dôsledku ich úmrtí) a *„úkony navrhovateľa - vady podania, zmeny návrhu... i jeho zdravotný stav - nedoslýchavosť, pre ktorú nemôže bez ťažkostí vo veci vypovedať, reagovať na dokazovanie vykonávané na pojednávaniach“* (ako to uviedol vo svojom vyjadrení k sťažnosti okresný súd), a túto skutočnosť ústavný súd aj zobral do úvahy pri hodnotení zložitosti veci, ale vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov však konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali doterajší priebeh konania jeho zložitou.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria ústavný súd po preskúmaní spisu okresného súdu konštatuje, že takmer všetci sťažovatelia (ich právni predchodcovia) majú čiastočný podiel na predĺžení tohto konania, pretože sa nezúčastňovali nariadených pojednávanií (napr. z pôvodných 14 žalovaných sa prvého pojednávania 11. januára 1988 zúčastnil len J. S., tretieho pojednávania 15. decembra 1989 len M. C. a Š. M. bol prítomný prvýkrát až na šiestom pojednávanií 20. júna 1990). Vzhľadom na počet sťažovateľov (41) a množstvo nariadených pojednávanií však ústavný súd nepovažoval za potrebné podrobne špecifikovať neprítomnosť jednotlivých sťažovateľov, ak navyše z obsahu spisu a vyjadrenia okresného

súdu vyplýva, že niektorí neboli dosiaľ ani raz vypočutí (M. C., A. M., V. M. a J. M.) alebo sa zúčastnili len jedného pojednávania (C. G., E. S., J. Č. a podobne).

V danom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 OSP a vyvíjať všetko úsilie o súčinnosť so súdom tak, aby mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Vychádzajúc z uvedenej charakteristiky sporového konania teda možno sťažovateľom vytknúť pasívnejší prístup ku konaniu a doterajšiu dĺžku konania ovplyvnilo aj to, že sťažovatelia sa počas súdneho konania od roku 1995 až do roku 2009 (počas úplnej nečinnosti okresného súdu) o svoju vec nezaujímali a nepodali ani sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní (sťažnosť na zbytočné prietahy podali prví sťažovatelia až v júli 2009 a postupne ich podávali až do decembra 2009 len na ten účel, aby splnili všetky zákonné podmienky na podanie sťažnosti ústavnému súdu), teda neriadili sa vôbec zásadou *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej okrem iného vyplýva priama závislosť ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania od ich súčinnosti, čo ústavný súd musel zohľadniť pri určení výšky finančného zadost'učinenia (obdobne IV. ÚS 10/05, III. ÚS 336/07, III. ÚS 382/08 a III. ÚS 254/09).

Pri určení konkrétnej sumy pre toho-ktorého sťažovateľa vychádzal ústavný súd aj z toho, čo je predmetom sporu, a tiež prihliadol aj na ďalšie okolnosti prípadu, ktoré ovplyvnili doterajšiu dĺžku konania, a to správanie žalovaných (ich právnych predchodcov) a ich postoje k prerokovávanej veci, ako aj to, že žalobca vo svojich podaniach nesprávne označil niektorých sťažovateľov za účastníkov konania, keďže sporné pozemky už v tom čase nevlastnili. Tejto väčšej skupine sťažovateľov preto ústavný súd priznal len minimálne finančné zadost'učinenie, pričom prihliadal aj na výšku ich podielov k nehnuteľnostiam, ktoré boli a sú predmetom konania (tá vo väčšine prípadov bola iba od 3,70 m² do 19,89 m², v jedenástich prípadoch od 34 m² až do 95 m² a iba v jednom prípade predstavuje podiel sťažovateľky M. J. v súčasnosti viac ako 560 m², na ktorú však previedli svoje nepatrné podiely ostatní sťažovatelia až po roku 2002. Z uvedeného vyplýva, že z pohľadu spravodlivosti vo všeobecnosti nemožno spor považovať za dôležitý, resp. mimoriadne citlivý pre jednotlivých sťažovateľov v takej miere, aby mohol spôsobiť vážny a podstatný

zásah do ich označených základných práv zakotvených v ústave a dohovore, aj keď v danom prípade ide o značne zdĺhavé konanie. Riešenie takýchto malicherných záležitostí na všeobecných súdoch neodráža pravý zmysel hľadania spravodlivosti (obdobne napr. m. m. III. ÚS 71/09). V danom prípade ide o spor o určenie vlastníckeho práva, v ktorom sa tvrdenia žalobcu opierali o skutočnosti, ktoré sa stali dávno v minulosti a niektorí zo súčasných sťažovateľov ani nemajú vedomosť o podstate sporu, čo vyjadril aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti.

3. Pri hodnotení samotného postupu okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že predmetom posúdenia je konanie, ktoré začalo už 27. novembra 1987, avšak vzhľadom na to, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej pôsobnosti, relevantné obdobie, v ktorom možno skúmať, či došlo, alebo nedošlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa začína od 15. februára 1993 (m. m. I. ÚS 52/01, IV. ÚS 387/04). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že ak nie je v zásade oprávnený skúmať a rozhodnúť o porušení základného práva pred 15. februárom 1993, neznamená to, že pri celkovom hodnotení, či za obdobie, ktoré od 15. februára 1993 uplynulo, došlo, alebo nedošlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemôže tiež zohľadniť stav konania k uvedenému dátumu (IV. ÚS 277/04).

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania od roku 1987 je už samo osebe celkom jednoznačne neprimerané. Podľa názoru ústavného súdu konania, ktoré trvajú tak neobyčajne dlho, ako to bolo v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia ako celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 173/05, IV. ÚS 251/05, II. ÚS 3/09).

Aj keď okresný súd vykonal množstvo jednoduchých procesných úkonov a ústavný súd nezistil väčšie obdobie nečinnosti ako 26 mesiacov, napr. od 27. apríla 1995, keď mu bol predložený znalecký posudok, až do 13. júna 1997, keď bol do konania pribratý iný

znalec (v tomto období urobil len niektoré jednoduché výzvy), takmer celý priebeh konania je poznačený nesústredenosťou a neefektívnosťou jeho postupu, čo malo vplyv na doterajšiu dĺžku sporu.

Okresný súd predovšetkým nepostupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení (§ 43 a nasl. OSP) pri odstraňovaní nedostatkov žalobného návrhu (petitu) žalobcu (upresňovanie pasívne legitimovaných účastníkov od roku 2000 do roku 2007), čo malo za následok to, že do podania sťažnosti ústavnému súdu konal aj s tými sťažovateľmi, proti ktorým malo byť konanie už dávno zastavené. Konanie sa vyznačovalo aj značnou nehospodárnosťou, pretože okresný spolu nariadil viac ako 18 termínov pojednávania, nariadil viackrát znalecké dokazovanie a vykonal niekoľko výsluchov účastníkov, ale dosiaľ vo veci samej ešte nevydal prvostupňové rozhodnutie a do dňa rozhodnutia ústavného súdu nie je celé konanie o predmete sporu právoplatne skončené.

Po podaní sťažnosti sťažovateľov ústavnému súdu síce okresný súd vyvinul väčšiu aktivitu pri zisťovaní pasívnej legitimácie sťažovateľov, ale ústavný súd v závere konštatoval, že je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota v napadnutom konaní nebola odstránená ani po uplynutí 22 rokov od jeho začatia (m. m. napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, III. ÚS 152/08, IV. ÚS 251/08). Takáto zdĺhavosť konania totiž predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, IV. ÚS 336/07 a III. ÚS 336/07).

Ústavný súd preto v tejto súvislosti v žiadnom prípade nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že *„sťažovatelia sťažnosti podali ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takéto sťažnosti mohli mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú lehotu na prijatie opatrení proti prieťahom vo veci samej (II. ÚS 376/06, IV. ÚS 48/06, II. ÚS 390/06)“*.

Vzhľadom na tieto skutočnosti preto ústavný súd vyslovil, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1115/87 došlo k zbytočným prieťahom,

a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu ku dvom sťažovateľkám (Ž. Č. a D. K.) ústavný súd po prijatí sťažnosti zistil, že neboli nikdy označené žalobcom za účastníčky konania, resp. s nimi okresný súd nekonal ako s účastníčkami konania, a teda nemohli byť nositeľkami práv, ktoré im vyplývajú z ústavy a dohovoru a preto konštatoval, že namietaným postupom okresného súdu v konaní v týchto dvoch prípadoch nemohli byť porušené ani ich základné právo podľa ústavy a právo podľa dohovoru.

Pretože v ostatných prípadoch ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v záujme zavŕšenia ochrany ich základných práv prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 10 1115/87 konal bez zbytočných prietáhov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume od 3 000 € až do 22 000 € z dôvodov uvedených v ich sťažnosti.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie finančného zadosťučinenia patrí všetkým sťažovateľom, ktorí boli účastníkmi tohto konania, aj keď v minimálnej výške.

Ústavný súd pritom bral do úvahy najmä správanie sťažovateľov (opísané v II. časti bode 2 tohto nálezu, ako i vo vyjadrení okresného súdu) a tiež to, že sťažovatelia, ako aj ich právni predchodcovia, ktorí boli označení ako účastníci konania po podaniach žalobcu, boli len krátko alebo v súčasnosti už dávno nie sú vlastníkami sporných pozemkov, a teda v kontexte týchto úvah nemohli byť ich označené práva porušené do tej miery, ako to tvrdia vo svojej sťažnosti, bez ohľadu na doterajšiu dĺžku tohto konania, resp. ich psychická trauma vyplývajúca z pretrvávajúcej právnej neistoty nemohla dosiahnuť úroveň, ako to vyplývalo z ich návrhov na primerané finančné zadosťučinenie.

Obdobne ústavný súd pri priznaní konkrétnej sumy vychádzal najmä z predmetu sporu, čo je v hre, resp. v stávke - „at stake“ pre jednotlivých sťažovateľov [napr. I. ÚS 70/98, a tam citovaná judikatúra, napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 31. marca 1987, X. v. France, rozsudok ESLP z 20. marca 1989, Bock v. Germany, rozsudok ESLP z 31. marca 1992, X. v. France, rozsudok ESLP z 26. apríla 1994, Vallée v. France, rozsudok ESLP z 8. februára 1996, A. and others v. Denmark a i. a podobne alebo III. ÚS 76/06].

S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde v sumách konkretizovaných pre jednotlivých s'ťažovateľov v súlade s výrokom tohto nálezu (bod 3), ktoré je okresný súd povinný uhradiť, je za porušenie označených práv toho-ktorého s'ťažovateľa primeranou satisfakciou. Zároveň tiež nemohol priznať finančné zadost'učinenie tým s'ťažovateľom (bod 4), ktorí nikdy neboli účastníkmi konania, teda do ich označených práv okresný súd nemohol nijako zasiahnuť, alebo prípadne porušovať ich práva a z ich strany boli s'ťažnosti podané iba účelovo.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia s'ťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. S. S'ťažovatelia požadovali priznanie úhrady trov konania za tri úkony právnej služby v celkovej sume 15 734,67 € v podaní z 26. marca 2010, ktoré podrobne vyčíslili.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Vzhľadom na to, že právny zástupca zastupoval s'ťažovateľov v konaní pred ústavným súdom vo viacerých samostatných s'ťažnostiach a ich obsah bol takmer totožný, v podstatnej miere boli znížené nároky na prípravu zastupovania a spísanie s'ťažnosti. V niektorých s'ťažnostiach ani neuviedol, kedy sa ten-ktorý s'ťažovateľ stal účastníkom konania a koho je právnym nástupcom (ako napr. J. Č., M. C., B. C. a Š. M. v s'ťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. I. ÚS 313/09). Za účastníčky konania označil aj D. K., ktorá je iba opatrovníčkou s'ťažovateľa M. Č. od roku 2007, a Ž. Č., ktorá nikdy nebola účastníčkou konania (mala iba postavenie svedkyne - č. l. 552 spisu).

Ústavný súd tak znížil odmenu za poskytovanie právnych služieb na jednu desatinu zo sumy vypočítanej ústavným súdom v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Táto suma po znížení o 20 % v súlade s § 13 ods. 3 vyhlášky, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, spolu s režijným paušálom a daňou z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky) za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) predstavuje spolu 9 255,10 € , t. j. 1/10 je 925,51 €.

Nárok právneho zástupcu na úhradu tretieho úkonu právnej služby ústavný súd nepriznal, pretože jeho vyjadrenie k stanovisku okresného súdu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by slúžili ako podklad pre rozhodnutie ústavného súdu (obdobne napr. IV. ÚS 3/05).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2010